

Az elrejtett manna

(újkenyér)

Lectio: 2 Móz 16,1-15

Textus: Jel 2,17

Kedves Testvéreim! Újkenyéri hálaadásunk alkalmával Istennek Igéje azt mondja, hogy **akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.**

Mit mondott a Lélek ott Pergamumban a gyülekezetnek? Vagy mit mond nekünk az Ige e mai hálaadás ünnepén?

Sok minden van Pergamumban. Van egy kicsi gyülekezet, amelyik ott van, ahol a Sátán királyi széke van. Ugyanis Pergamumban a bálványisteneket imádták. Ott volt Zeusz oltára és Aszklépiosz, a gyógyítás istenének az oltára. Imádták a bálványokat, sőt azt olvassuk az Igéből, hogy Bálám is tévtanításokkal tölti el a gyülekezetet. Arra buzdítja őket, hogy a bálvány istentiszteleteken vegyenek részt, hogy paráználkodjanak és hogy vegyenek részt a bálványáldozati lakomákon. Eltántorítja az embereket az egy, igaz Isten imádatától. Ez a Sátán királyi széke. Itt van Pergamumban, ahol ez a kis gyülekezet van. De szól hozzájuk az Úr és azt mondj, hogy **aki győz, annak enni adok az elrejtett mannából.** Ez azonban csak harc után lehetséges. Csak aki harcol a tévtanítások ellen és nem a bálványoknak áldozik, az fog enni az elrejtett mannából.

Szó van még a Nikolaitokról is az Igében. Ha szó szerint fordítjuk le e szót, ezt kapjuk: *népgyűlölő*. Nem véletlen az, hogy éppen Bálám után vannak megemlítve a Nikolaiták. Így értjük meg Júd 11-et, ahol ez van megírva: **„Jaj, nekik, mert Káin útján indultak el, pénzért Bálám tévelygésére adták fejüket, és Kóré lázadása szerint vesznek el.”** Kóré fellázadt Isten megbízott szolgái ellen. Egyenlők akartak lenni Mózeszel és Áronnal. Mai szavakkal így mondhatnánk: Az emberek akarják elfoglalni azt a helyet, amely egyedül a Jézus Krisztusé. Az ember jobban igazodik a világhoz, mint Isten Igéjéhez.

„Természetesen nagy kísértés, hogy az ember elkerülje a világ gyűlöletét és megvetését az által, hogy igazodik annak mértékeihez, módszereihez és eszméihez. Atipász pont ezt nem tette meg. Ahogy azonban végezte, az nyilvánvalóan nem csupán ösztönzött másokat, hogy ugyanolyan hűséggel kiálljanak a keresztyénség feladhatatlan hitigazságai mellett, hanem a gyülekezet jó részét meg is félemlítette. És a hasznossági megfontolások mellett épp elég gyakran a gyávaság bír minket arra, hogy igazodjunk a világ eszméihez és módszereihez.

Sőt, Pergamumban odáig fajultak a dolgok, hogy nem csak a hibás tettekhez ragaszkodtak, hanem, ami még rosszabb, ennek megfelelően helytelen tanításhoz is. Az efézusi gyülekezethez intézett levélben csupán a Nikolaiták cselekedeteiről olvashatunk; itt viszont a cselekedeteket már megerősítik egy hozzá tartozó tanítás révén. Tehát már tanítják és terjesztik í gonoszt.... Az Úr, akinek „kétélű éles kard”-ja van, hadat üzen minden olyan törekvésnek, amely bibliainak tűnő érvekkel – tanítással – akarja eltörölni a gyülekezet és a világ közé Isten által húzott határokat (Jn 17,16; 2 Kor 6,14-16). Isten Igéje még mindig elválasztja a szentet a közönségestől (3 Móz 10,10), a belül levőt a kívül levőtől (1 Kor 5,12-13), a világosságot a sötétségtől (Jn 3,19). Ha a gyülekezet nem hitben megfelelően használja az Igét, az Úrnak ítéletben kell elválasztania.” (Benedikt Peters: Jelenések könyve magyarázata).

Azt mondtam, hogy harcolnunk kell, hogy a győzelem után ehessünk az elrejtett mannából. Egész életünket ez a harc jellemzi. Már a gyermek is harcol az életért, a játékért, az ifjú egy boldog jövőért, a felnőtt a családjáért.

Vizsgáljuk meg testvéreim, hogy milyenek a mi harcaink. Nemes harcot vívunk? Pál apostol azt írja Timóteusnak: **„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2 Tim 4,7-8).** Bizony, Testvéreim, sokszor nem ilyen nemes harcot vívunk. Sokszor az ellenség oldalán vagyunk. Együtt vagyunk a világgal. Hozzá igazodik az ember. Hasonul a világhoz és észre sem veszi, hogy a hagyományok és a szokások hogyan

homályosítják el Isten Igéjét. Nem állunk ellen a tévtanításoknak. Vasárnaponként templomba járunk, aztán éljük a magunk életét, sokszor bálványimádásba hullva.

Milyen igaza van Péternek: **„A Sátán mint ordító oroszlán szertejár, keresve kit elnyeljen.”** (1 Pét 5,8). Sok mindennel igyekszik eltéríteni a keresztyén élettől és tanítástól bennünket (a fennemlített szokások és hagyományok, aztán a horoszkóp, jóga, jóslás, stb.) De az elvilágiasodás is nagyon nagy veszély napjainkban.

Pál apostol azt mondja: **„Ne szabjátok magatokat a világhoz!”** (Róm 12,2). Milyen szemléletesen fogalmaz Pál apostol! A szabó az ember alakjához, méretéhez igazítja, szabja a ruhát. A mai ember pedig a világhoz igazítja , szabja életét. Nem harcol a tévtanítások ellen, hanem hasonul a világhoz. S így már nem Jézus szava a mérvadó az életében. Elfoglalja magát a földi dolgokkal. Elfárad s így elmarad az igeolvasás, az imádkozásba belealszik.

Ha kitartóan harcolunk, kapunk egy drága ígéretet: enni fogunk az elrejtett mannából. Győzni fogunk? A legtöbben arról tesznek bizonyosságot, hogy gyengék és nem tudnak ellenállni a Sátánnak, a bűnnek. Bizony, mi gyengék vagyunk. A mi erőnk kevés. De halld csak, Testvérem mit mond Pál apostol: **„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vevén rajtok abban.”** (Kol 2,15). Jézus a győztes. Ő győzött a kereszten a bűn, a Sátán, a halál felett. S ha vele harcolunk, akkor ez a győzelem a mienk is. És vele győzve azt a nagy boldogságot munkálja bennünk, hogy ehetünk az elrejtett mannából, mert Ő adja nekünk. Milyen drága ígéret ez!

Az *elrejtett manna* kifejezések az Ószövetségbe vezetnek bennünket. A pusztai vándorlás idejére. Ott, a pusztában elfogyott a választott nép vize és eledele. És méltatlankodtak Mózes és Áron ellen, vagyis Isten ellen. Visszavágytak a szolgaságba. Zúgolódtak. S Isten ad nekik mannát...

Ugye, ismerős ez a viselkedés? Hányszor zúgolódunk mi is! Nincs kenyér, vagy kevésnek találjuk. Méltatlankodunk, háborgunk. Isten ellen! Uram, miért? Miért éppen én nem kapok? S Isten ahelyett, hogy elfordulna tőlünk, még inkább odafordul hozzánk. Jézus Krisztus által átölel és bátorít. Sőt, azt ígéri, hogy a

győzedelmesnek enni ad az elrejtett mannából. Ám győzni csak Jézus által tudunk. Ezért kell magunkat teljesen átadnunk Neki, hogy Ő harcoljon érettünk és akkor győzünk. Enni ad nekünk az elrejtett mannából Ez Jézusra mutat. Ő a mennyből alászálló kenyér. Betlehembe jött, a kenyér házába s Ő lett az igazi lelki kenyér, az élet kenyere. Ő önmagával táplálja a harcosokat, hogy győzni tudjanak.

Ezt ábrázolja ki a szent asztal. Alázattal, bűnbánattal és hálaadással megyünk, hogy a szent jegyekkel éljünk. Kenyeret, bort veszünk. Jézus testére gondolunk, mely a keresztfára szegeztetett. Jézus vérére gondolunk, mely a bűnösökért hullott. Vele táplálkozunk és Vele győzünk bűn, Sátán felett s közben táplál bennünket újból és újból. S nem csak a szent jegyek által! Otthon is az Ige által. Ne vedd meg soha sem, Testvérem, e drága elrejtett mannát. Ő éltet, Ő teszi teljessé és győzedelmessé az életedet, hogy majd a mennyben is ott ülhess a nagy királyi vendégség alkalmával Vele és áldott legyen az életünk itt és odaát!

Ámen.

Biharszentjános, 2015.08.30.

Csomay Árpád.